В. Блакитний.

ДИКТАТУРА ПРОЛЄТАРІЯТУ ЧИ "ВСЕНАРОДНА ВЛАДА?"

Меншевики, праві есери, соціял-демократи, петлюрівці і денікінці — всі заявляють: ми проти диктатури пролєтаріяту — ми за "народну власть". Те-ж саме заявляють польські поміщики, йдучи з Петлюрою повертати на Україні своє панованє. Ліві есери, українські есери, ріжні отаманчики і бандити теж скрізь заявляють: — "не треба диктатури пролєтаріяту — хай живе власть трудового народу".

А от комуністи кажуть: "Хай живе диктатура пролєтаріяту, тверда власть робітників підчас революції".

На перший погляд комуністи кажуть несправедливо — бо-ж всякий, хто працює, має право і на владу.

А коли придивити ся до житя, виходить так, та не так.

Не треба забувати, який момент ми зараз переживаємо. А переживаємо ми комуністичну революцію, тобто такий час в історії людства, коли змучений війною, розрухою, і нещастєм, до якого довела буржуазія весь світ, робочий люд скидає її владу, забирає до своїх мозолистих рук землю, фабрики й заводи та будує сам нове житє. Сього даремно не віддасть буржуазія — і вона веде боротьбу за те, щоб знова панувати. Бореть ся і збройною силою і хитрощами, піддурюючи одну части ну працюючих проти другої.

От скажемо — в колишній Центральній Раді — більшість були представників працюючих — селянства, інтеліґенції. Тільки робітництво там було слабо представлене — так його-ж на Україні й небогато. Здавалось би, що Центральна Рада і буде оборонцем трудового народа.

А що з сего вийшло?

Вийшло те, що Центральна Рада не змогла сама вдержати ся після того, як з її допомогою, німецькі ґенерали скинули владу пролєтаріяту на Україні. І се сталось через те, що Центральна Рада спиралась більше на селянство (всяке — заможне і куркулівське), що за нею не йшло робітництво.

Робітництво-ж не йшло за нею, бо в ній була суміш — і представники обдуреної бідноти і богаті — а верховодили всякі лже-соціялісти.

Центральна Рада обдурила бідних селян своєю соціялізацією землі, ухопившись за яку, селянство дозволило розгромити робітників; коли-ж робітники були придушені — німецька буржуазія легко скинула Центральну Раду і посадила гетьмана. Сей поміщик-ґенерал спершу обдурив середних селян, у яких були і раніш невеликі клапті землі — і натиснув на біднійших. А придушивши бідне селянство — гетьманська влада зробила ся крівавою диктатурою буржуазії, страшною і для робітника і для середняка.

Так само було не тільки у нас на Україні.

В Сибірі владу захопили були всякі "демократи" та "соціялісти", що стояли теж за владу "всіх хто трудить ся" — праві есери, меншевики і т. и.

А через те, що "трудять ся" (кождий по свому) і ґенерали, і пани, і купці, і богаті селяни — то вони обстоювали владу і для них.

Віддати всю владу в руки робітників — буржуазні соціялісти не могли. А натомість без бою передали владу царському псови — адміралови Колчакови, котрий при "демократії" безборонно зібрав свої сили. Він поволі попроганяв "соціялістів", що обдурили трудовий нарід та допомогли буржуазії роздушити робітничі орґанізації і встановив жорстоку диктатуру буржуазії.

Теж саме було і на Кубані. Там працююче козацтво, одурене всякими самозванними соціялістами з т. зв. Краєвої Ради, допомогло ґенералови Денікінови бити армію пролєтаріяту. Ґенерали спершу наче добре себе поводили, а як трохи придушили пролєтаріят — так зараз і за середних козаків узялись. Розігнали силою їх Раду, соціялугодовців переловили і перевішали. І встановилась на Кубані диктатура ґенеральська, поміщицька.

Так бувало і буває всюди, де владу захоплять представники тих соціялістів, що стоять "за народну владу"; всюди їх зараз скидає ґенеральсько-поміщицька зграя і починає знущатись над працюючим людом. Де обявляєть ся так звана "всенародна влада", влада "всього трудового народа" — там через якийсь час невідмінно настає ґенеральська, гетьманська, поміщицько-буржуазна диктатура.

А поясняєть ся се ось чим.

Із тих, що працюють — не всі мають однакові інтереси, а з тих, що їх мають — не всі можуть за себе постояти, не всі знають, до чого треба стреміти працюючим.

Куркуль, богатий жироїд, купець — хоч самі і працюють, але зацікавлені в тім, щоб примушувати і других на себе працювати.

Середне селянство — дуже численне — не зацікавлене в тім, щоб когось висмоктувати — але його легко обдурити, бо воно розпорошене, не зорґанізоване і несвідоме. Його й дурили — і Петлюра і Керенський і Зелений — всі, хто вмів добре брехати, всі свідомі і несвідомі підпомагачі панства.

Бідняк — завжди хитаєть ся — не знає, на яку ступити. Коли буржуазія знущаєть ся над робітниками отверто, коли вона тисне і на трудову інтеліґенцію (учительство, кооператорів і т. п.) — тоді вона проти буржуазії. Коли-ж буржуазія розправляєть ся з пролєтаріятом і добре се ховає — то інтеліґенція з нею мирить ся.

Остаєть ся одна кляса з працюючих — робітництво, пролєтаріят, який живе в місті, великою масою, зорґанізований, міцно спаяний між собою і завжди готовий до бою з ворогом. Його вже не обдуриш — бо він знає, що перші удари буржуазії впадуть на него.

Тому то пролєтаріятови і належить ся перше головне місце в боротьбі за право працюючих. Він по праву свойому — провідник революції, її голова.

А підчас бою — провідникови треба віддати власть — щоб керуючись однією волею, одним пляном, працюючі могли перемогти. Передати-ж всю владу — се значить встановити диктатуру.

Тепер іде найжорстокійший бій у всьому світі за права працюючих. Капіталісти хочуть на віки остатись панами над житєм і смертю працюючих. Робітники і селяни борють ся за те, щоб не було гнету, насильства і визиску.

Ясно, що в сей момент треба передати диктаторську владу пролєтаріятови.

Бо коли її не передати — ворог обдурить несвідомих, скористаєть ся темнотою та незорґанізованістю — і встановить диктатуру буржуазії.

А щоб вибрати між тим і другим, давайте розглянемо, до чого кождий з них веде, з ким більше по дорозі всьому працюючому людови.

До чого-ж веде диктатура буржуазії?

До придушеня робітників і селян, до висмоктуваня їх під всяким виглядом.

Коли, скажемо, не можна поміщикам отверто порядкувати над землею — вони ніби-то віддають її селянам — а самі одержуватимуть за се від буржуазної влади гроші, які та стягатиме з селян. Коли не можна буде буржуазії, з страху перед масами, проявляти свою власть в формі царизму чи військової диктатури — вона збере підтасований, підроблений "парлямент" чи "трудовий конґрес", який буде зватись "вибраним", "народним" — а справді прикриватиме брехнями буржуазні штуки.

Диктатура буржуазії веде до того, щоби людство до віку ділило ся на дві кляси: чисельну клясу працюючих і пригноблених з одного боку — а з другого — купку дармоїдів пануючих і веселих з чужої праці — клясу буржуазії та їх вірних наймитів.

Диктатура-ж пролєтаріяту веде до знищеня всякого гнету, всякого насильства. Вона ставить собі за мету, знищивши владу буржуазії — примусити всіх однаково працювати і між всіми відповідно до праці розпреділяти вироби праці працюючих. Диктатура пролєтаріяту веде до знищеня кляс — а коли не буде кляс — тоді не потрібно буде ніякої диктатури.

Диктатура пролєтаріяту є єдиний той шлях, яким тільки можна дійти до справжньої всенародної влади — коли не буде буржуазії і весь нарід буде однаково працюючим. І всякий, кому не хочеть ся пансько-буржуазного ярма — повинен зараз стояти за диктатуру пролєтаріяту.

Пролєтаріят зовсім не хоче панувати над бідняком і середняком — навпаки, він їм помагає відгородитись від сільських богатіїв, що близько стоять до поміщика, допомагає орґанізувати ся, і стоїть на сторожі їхніх прав, поки вони самі не зможуть як слід себе обороняти. Коли-ж вони зорґанізують ся і освідомлять ся — вони після права займуть своє місце в революції. І тепер ми бачимо, що сільський пролєтаріят, заробітчанин, бідняк уже орґанізуєть ся і стає до влади нарівні зі своїм фабричним і заводським товаришом, що вже середняк по волі підходить до сього. Але поки ворог не усюди переможений — диктатура пролєтаріяту повинна переводитись твердо.

Вороги революції — ліві есери, праві есери, меншевики і петлюрівці у своїй аґітації хочуть зіпхнути на диктатуру пролєтаріяту вину за все те лихо, всі злидні, які припадають на долю працюючих в радянських републиках.

Хай вони не брешуть: бо се панованє банкирів-поміщиків, безглузда світова війна, затіяна ними і їхні напади на робітничо-селянську владу зіпсували промисловість, зруйнували народне господарство — так що ніяка влада не може краще задоволити зараз потреб людських, як робітничо-селянська. І якраз тільки революція, шляхом диктатури пролєтаріяту — і зможе нас вибавити від сеї крівавої спадщини та забезпечити від повтореня нової війни. Тільки робітники і селяни, перемігши ворога, відновлять житє і зроблять його кращим, перемога-ж буржуазії віддасть тільки працюючих в ярмо — і злидні їх ще збільшать ся.

Так само не треба звалювати на диктатуру пролєтаріяту вину за те, що инколи, користуючись заверухою в якомусь кутку, провокатор-злочинець, примазавшись до революції, почне творити лихо трудовому людови, почне спекулювати, самочинно і свавільно розпоряджатись, командувати то що. Треба такого добродія тільки викрити, — а пролєтарська влада тоді покаже йому, як "козам роги правлять".

Бо пролєтаріят — не хоче панованя (як брешуть всякі провокатори і чорносотенці, яким важно посварити працюючих між собою). Він стоїть на сторожі права всіх працюючих, бореть ся за визволенє праці з ярма капіталізму.

А тому — всі працюючі — робітники, батраки, бідняки, незаможні і малоземельні селяни, пролєтарі, інтеліґенти — всі як один стійте за диктатуру пролєтаріяту, за радянську владу, в якій та диктатура зорґанізована, йдіть за пролєтарською провідницею — комуністичною партією, боріть ся за перемогу всесвітної комуністичної революції — бо тільки так визволимось з ярма лиха і недолі!

З ПІД ШЛЯХОЦЬКОГО ЯРМА.

(Зі старокраєвих газет.)

АРЕШТОВАНЯ В ГАЛИЧИНІ.

В Бучачи арештовано д-ра Іляріона Боцюркова з Бучача, о. Теодора Чубатого з Язлівця і 15-літного ученика Мартинкевича. Арештовано їх за се, що в Язлівці уладили концерт, на якому д-р Боцюрків мав вступне слово, о. Чубатий був головою комітету а ученик Мартинкевич деклямував "Гамалію" Шевченка. Поляки, які стояли під вікнами, зізнали, що вони взивали до різні, бо чули сліва: "Ріж, бий, невіру бісурмана". Всі три увязнені сидять до нині в Станиславові, обжалувані о підбурюванє.

Дня 5. мая арештовано в Дорі зелізничника Володимира Ґудзмана і Володимира Кушніревича, обох з Делятина.

Арештовано також Василя Романюка в Ямні.

Всіх їх перевезено до Львова. Ґудзмана випущено вже на волю, а проти двох останних ведеть ся дальше слідство.

Дня 13. мая арештовано підчас соборчику о. Волод. Сухого, сотрудника Волоського села коло Болехова і вивезено до Стрия.

Оноді вивезено о. Глібовицького, пароха Жабя враз з сином Богданом до окружного карного суду в Коломиї з військової тюрми у Львові.

В Дрогобичи арештовано дня 4. мая Миколу Стронського за державну зраду, якої мав допустити ся, промовляючи на першомайськім вічу в большевицькім дусі.

В Бориславі арештовано около 30 осіб, самих Жидів, під замітом большевизму, якого мали допустити ся тим, що уладжували "комуністичне свято 1. мая".

В селі Волосівка пов. Зборів арештовано дня 4. мая с. р. Ільку Лагону, студента прав, на донос, що "провадить якусь аґітацію". Лагола приїхав до знакомого шевця замовити собі чоботи і купити собі в селі дещо харчів. Арештованого відставлено до староства а звідси до львівської поліції.

Дня 5. мая с. р. приведено до поліційного арешту у Львові субєкта в споживчім склепі зі Львова, Річника, котрого арештував жандарм на стації в Куровичах пов. Перемишляни "за українську аґітацію". Дня 9. мая відставлено його кудись "шупасом".

У Львові на Ринку арештовано бувшого сотника української армії Петровича і приміщено в поліційнім арешті.

ЗВІРСТВА ЖАНДАРМІВ.

До села Петрикова пов. Тернопіль, прийшов дня 5. мая с. р. поручник полевої жандармерії 24. бриґади разом з сержантом і капралем. Вони почали карати господаря Івана Лозу за якусь мниму його провину. Яка ся провина була, годі знати; се тайна жандармерії, якої вона не хоче виявити. Показало ся, що тяжко скровавлений поручником Іван Лоза цілком не винен і що жандарм його катував на фальшивий донос. Івана Лозу так тяжко побили жандарми, що він майже неживий лежав через три години. Коли відтерли його, положили на фіру і повезли до Тернополя. По дорозі в наслідок побоїв Лоза зімлів вдруге; знову його відтирали. Ляли на него воду і кричали: "Pij, k... ei maé, bo skonasz s... synu!" На добавок сеї наруги над людиною наломали гиляк з дерева, обмаїли віз і так повезли скатованого далі. Коли мати Лози, Марія, хотіла підійти до фіри, жандарм, що бив її сина, крикнув: "Idź, ty stara k..., k.... ei maé ja i ciebie aresztuję"! Побитого привезено до Тернополя; там його оглянув лікар Кароль Розенфельд, а потому Лозу замкнено до тюрми. Жовніри забрали з него чоботи, забирали і річи з хати, а все те за заохотою жандармів, які кликали: "Bierz, bierz, nie pytaj nie!" На другий день прийшли до хати робити ревізію і забрали з собою все, що могли і хотіли.

УКРАЇНСЬКІ ДІТИ В ГАЛИЧИНІ В ЗЕМЛЯНКАХ.

В бюлетині Міжнародного союза помочі дітям ("Bulletin de l'Union Internationale de secours aux enfants", Geneve) з дня 30. цвітня є звіт делеґата союза Ґлюра про житє українських дітий у Східній Галичині.

У звіті Ґлюра, делеґата союза в Варшаві з дня 9. цвітня, описує він надзвичайно тяжке положенє українських дітий у Східній Галичині. Підчас своєї подорожі зі Львова до Зборова і Тернополя ствердив делеґат Ґлюр, що більше як 30 місцевостий щезло з лиця землі, а поля є так пориті стрілецькими ровами, що неможливою являєть ся управа землі. Польська урядова статистика виказує, що цілковито знищених є около 134.000 домів. Велике число дітий змушене є жити в землянках як дикі звірі. Землянки сі є або давні траншеї, або просто викопані ями. Серед таких обставин ширить ся тиф, на який умерло сотки дітий. Делеґат Ґлюр розділив на місци гроші, одіж і харчі, що діти приняли з великою радістю, одначе ся поміч являєть ся недостаточною.

Екзекутивний комітет союза призначив на поміч українським дітям 2000 франків.

В Справі Повороту з Польщі на Україну.

"Вперед" з 19. мая пише:

Ґрупа українських збігців в Польщі, бажаюча повернути на Україну, звернула ся на днях до російсько-української репатріяційної комісії в Варшаві, щоби засягнути інформації в справі повороту на Україну. Репатріяційна комісія заявила делеґатам сих збігців, що вони можуть безпечно вертати домів. Подрібна відповідь репатріяційної комісії ось містить ся в чому:

1) З часу заключеня мира між Польщею а українською радянською републикою, уряд і військо української народної републики, знаходячі ся на території польської републики, уважаєть ся неістнуючими, а військові особи і урядовці У.Н.Р., а також збігці переходять на положенє цивільних громадян української радянської републики і як збігці мають право на основі риського договору повернути на Україну.

2) Пятий Всеукраїнський Зїзд Рад в Харкові видав всім амнестію і проголосив декрет про се.

3) На основі сего декрету про амнестію всякий, хто почуває себе громадянином української радянської републики, має право повернути домів без ніяких перешкод і переслідувань за давнійші свої поступки.

4) Особи, які бажають повернути на Україну, мають подати заяву до репатріяційної російсько-української комісії в Варшаві і будуть відправляти ся з Польщі транспортами.

5) На прохання ґрупи збігців заявила комісія, що вона в найкоротшому часі оголосить в польській пресі декрет про амнестію.

6) Особи, які зголосять ся до комісії з бажанєм повернути на Україну до часу їх виїзду з Польщі, будуть знаходити ся під охороною і опікою української репатріяційної делеґації.

Сі відомости подаємо для тих українських громадян, які бажають повернути на Україну. Зазначаємо при сьому, що на основі риського договору, поворот має бути добровільний і польський уряд не має права змушувати когонебудь до повороту на Україну.

ДЕСЯТЬ СПОСОБІВ, ЯК РОЗБИТИ ОРҐАНІЗАЦІЮ.

(З "Butte Bulletin".)

1) Не приходи на мітінґи.

2) Єсли приходиш, то приходи пізно.

3) Єсли погода для тебе невдоволяюча, то і не думай приходити.

4) Єсли приходиш на мітінґ, то найди вину в роботі заряду і инших членів.

5) Не принимай місця в заряді, бо лекше критикувати, ніж робити.

6) Будь невдоволений, коли тебе не вибрали до заряду, а як вибрали, то не приходи на його мітінґи.

7) Єсли предсідатель скаже давати запити про важні справи, кажи, що не маєш ніяких запитів.

8) Роби не більше, як зовсім нічого, але коли инші члени, закотивши рукави, самовідречено працюють для добра орґанізаці, — кричи, що орґанізацією править кліка.

9) Затягай свої членські вкладки так довго, як можеш, або зовсім не плати.

10) Не труди ся приєднуванєм нових членів — "нехай Джордж се робить".

Чи се шкодить тобі? Подумай над сим брате!

Подав І. К. Лупул.

ПО ЗРУЙНОВАНЮ СІЧИ.

Збирають ся петлюрівці
Над Дунай, над Дунай...
А ти собі, отамане,
Подумай, подумай:

Ти розсіяв своїх орлів
По полях Вкраїни,
А ще хочеш розсівати
В степах Мадярщини?

Ти поїдеш у сальонці
Та через Карпати —
А козацтво босе, голе
Пішки ме манджати!

Ви думаєте — сьогодні
Часи Катерини:
Січ розбили — то над Дунай
Йдем строїть хатини?

Там степів вільних не має,
Деб Січ заложити,
І на сміх усе козацтво
В нуждї буде жити.

Не одного козаченька
Не побачить мати,
За фантазії всї твої
Буде проклинати.

Щасливий вам, отамане,
Шлях на Угорщину!
А ти вертай, козаченьку,
Та на Україну!

О. Бабій.

ХАРКІВСЬКИЙ ЛЬОКОМОТИВНИЙ ЗАВОД.

Від 15. марта по грудень 1920 року льокомотивний завод в Харкові випустив нових льокомотив 27, ваґонів 106, двигачів 8; відремонтовано льокомотив 28, ваґонів 191, автомобілів 263, танків (маленькі льокомотиви) 15. Крім того виготовлено ріжних запасних частий для транспорту 15.146 штук, запасних частий для двигачів, автомобілів і ин. 1.200 штук.

Під теперішний час функціонують три цехи: опаловий, будівельний і ваґоновий, в котрих працює 1.088 робітників з загального числа 5.088.

Управа заводу сподіеть ся в найблизший час пустити завод повностю.

Постачанє робітників більше або менше налагоджено. Розпреділено під теперішний час 5.000 пудів муки для родин робітників і 7.000 пар обуви. При заводі є 4.000 пудів запасної муки харківського кооперативного товариства на случай тяжких часів.

НОВІСТЬ!!

Вже напечатаний найновійший портрет предсідателя Народних Комісарів Совітської Росії

НИКОЛАЯ ЛЄНІНА

Портрет напечатаний на гарнім папері величини 25 цалів довгий, 21 цалів широкий. Ціна одного портрета 50 центів.

Хата кождого свідомого робітника повинна бути прикрашена портретом провідника революційного робітничого руху цілого світа. Кожда читальня і робітниче товариство повинні мати сей портрет в себе на стіні.

Замовляйте скоро, бо наклад не великий.

Ukrainian Labor News
cor. Pritchard & McGregor
Winnipeg, Man.

В СВІДОМОСТИ НАША СИЛА!

ЧИТАЙТЕ НАЙНОВІЙШІ КНИЖКИ!

Замовляйте в редакції "Укр. Роб. Вістий слідуючі книжки:

Короткий виклад політичної економії	$2.50
Азбука комунізму	1.25
Початки родини	1.00
Держава і революція	1.00
Без язика	.70
Пролєтарська революція і ренеґат Кавцький	.65
Цар голод	.35
Робітничий співаник	.35
Програма комуністів большевиків	.30
Революція і контрреволюція на Україні	.30
Основи соціялізму	.25
Як повстала наша земля і який буде її кінець	.25
Боги	.25
Базар (драма)	.25
Фабричні розговори про економію	.25
Марксізм і Дарвінізм	.20
Понятє і цїли соціялізму	.15
Інтернаціонал і війна	.15
Економічні основи американської демократії	.15
Науковий і утопійний соціялізм	.15
Про походженє людини	.15
Як фармер може дістати весь плід своєї праці	.15
Розмова про фізику	.15
Розвиток соціялізму від утопії до науки	.15
Промова на суді Ф. Адлєра	.15
Двоногий	.15
Совітська Росія і буржуазна Польща	.10
Провідники революційного руху на Україні	.10
Добробит і инші оповіданя	.10
Чергові завданя совітської власти	.10
Радянська Україна	.10
Що таке радянська власть і як вона будуеть ся	.10
Страйкер (драматичний образ)	.10
Патріоти	.10
Продукція	.10
Піп Панкрат, тїтка Домна і явлена ікона в Коломна	.10
На чиїм боці справедливість	.05
Маніфест і програма Комуністичного Інтернаціоналу	.05
Диктатура пролєтаріяту	.05
Хто такі комуністи і чого вони хочуть	.05
Національне питанє	.05
Конституція Радянської України	.05

Замовленє разом з грішми посилайте на адресу:

UKRAINIAN LABOR NEWS
CORNER PRITCHARD AND McGREGOR STS.
Winnipeg, Manitoba.